

Директор Володимирецького колегіуму А.Ф. Остапенко особливих рекомендацій не потрібує. Його, як і очолюваний ним педколектив, знають і цінують. Та тим цікавіший погляд на Анатолія Федоровича людини не менш авторитетної і в якомусь смислі – “сторонньої”:

Директора Київської школи №222 Віктора Шееколяса. Думасмо, що розмова, підготовлена для республіканської газети “Директор школи, наблизить нас (разом з уже опублікованими у “ВВ” розповідями) до розуміння педагогічного явища, яке можна назвати феноменом Остапенка.

—Анатолію, давайте поговоримо про Вашу школу, Вас особисто.

— Дякую за надану мені можливість розповісти про наш навчальний заклад педагогічній громадськості України. Невже аж до Києва дійшла новина, що Володимирецька школа стала колегіумом?

— Та ні, колего, ідея познайомити читачів з одним із кращих навчальних закладів Рівненщини виникла давно. На мене особисто, і на всіх, хто відвідує Вашу школу, справляють велике враження спілкування з людьми, які там живуть і працюють, діти, що так гарно слівають, польська чарівна природа. Врешті-решт, і саме приміщення повністю відповідає назві “колегіум”.

Будь-ласка, коротко розкажіть нам про нього.

— На сьогодні Володимирецький колегіум – це навчальний заклад для обдарованих дітей північних районів Рівненщини. Хоча, відверто кажучи, перший конкурсний набір плануємо здійснити лише 1 вересня 2000 року. У навчальному закладі розвиваються естетичний, гуманітарний, економіко-прикладний та деякі інші напрямки.

Працюємо у тісній співпраці із вузами Рівного, Острозькою академією та іншими вищими навчальними закладами. У школі навчається майже 900 учнів. Колектив учителів ви бачили.

— Так, і саме колектив учителів мене найбільше вразив.

По-перше, де ви бачили, (і я хочу, щоб про це чула вся Україна), щоб у школі працювало вчителями 29

вчителів.

— Останнім часом була запроваджена рейтингова система серед учителів. Кожен позитивний момент у роботі вчителя – плюс декілька балів, негативний – мінус.

У роботі керівника домагаюся чіткого виконання обов’язків.

— А результати кращих,

бою школи чи з близькими мені людьми.

— Чи всі розуміють директора Володимирецького колегіуму Анатолія Федоровича Остапенка?

— Звичайно, ні. На мою думку, зі мною важко ледачому, байдужому до дітей. Тому я за контрактну систему прийому на роботу, зокрема і директорів шкіл також. Допус-

АНАТОЛІЙ ОСТАПЕНКО. Великий мрійник з Володимирця

чоловіків? Для київської школи – це залишається мрією.

По-друге, де ще у школі працює 12 учительських пар?

До речі, як Вам це вдалося, неже власним прикладом?

— То ви ж усе знаєте. Моя дружина, справді, працює в школі. Одна з 12 пар саме наша.

Щодо 29 чоловіків-учителів, слід сказати, що це справжні козаки, патріоти свого краю, а працювати в нас уміють і роботу цінують. Володимирець не Київ, робочих місць тут не так багато.

— Так я зверну увагу, як скромно живе зараз Володимирець. Мене вразили дрова, які лежать біля п’ятиповерхівки. Спершу подумалось, що в будинках немає опалення, але виявилось, що так володимирчани ведуть підсобне господарство.

До речі, Анатолію, а в школі це є господарство, я маю на увазі живність? Чи рентабельно це на сьогодні?

— Я б сказав так – це спосіб виживання. Ми – реалісти, важко заробити хоча б якісь кошти у великому місті і вдвоє важче це зробити тут.

— Анатолію, давайте повернемося до організації навчально-виховного процесу в колегіумі, системи навчання

за логікою, треба заохочувати?

— Найпростіше і найкраще було б встановити премію. Зараз це зробити практично неможливо, тому знаходимо інші методи, щоб зацікавити працівників, наприклад, надаємо додаткову відпустку.

— Анатолію, давайте звернемося до сторінок Вашої біографії. Ви, мабуть, родом із цих країв?

— Ні, опинився я тут, можна сказати, випадково, бо після закінчення Дрогобицького педінституту там і працював, причому, не лише в середній школі. На Рівненщину потрапив, коли приїздив на весілля до товариша.

— А на весіллі почув, як співають володимирецькі дівчата?...

— Приблизно так воно й було.

— Гарзд, повернімося знову до школи, яку роками створював Анатолій Остапенко...

— Я хотів би поправити: не тільки Остапенко, а весь колектив. Так буде точніше.

— Гарзд, Анатолію, тоді хотів би запитати, а як у директора з самооцінкою?

— Розумію, про що ти. Намагаюся працювати чесно. Якщо я ворог учителю, то не повинен бути керівником. Після своїх виступів, деяких управлінських рішень радуюсь із психологічною служ-

кою, що хтось може не поділяти моїх думок і навіть методів (кожна людина – велика особистість, а тим більше вчитель). Якщо він добросовісний, ми співпрацюємо.

З Анатолієм Федоровичем можна спілкуватися годинами. Він цікавий і відвертий співорозмовник, хоча про себе говорить мало. Тому додам, що дізнався від інших і бачив на власні очі. Крім школи, він викладає у Рівненському інституті післядипломної практики і як режисер веде шкільний учительський театр. Виховує доньку, нині студентку, і сина, часто зустрічає гостей у школі; його систему управління навчальним закладом вивчає багато колег. Анатолій – великий патріот свого краю. Багато керівників шкіл Києва вперше побачили Острог, місто-музей, завдяки старанням саме Анатолія Остапенка – президента та асоціації керівників шкіл Рівненщини. І останнє – він великий мрійник і оптиміст. Саме такі, як він, підтримують у наш складний час тих, хто втомився і зневірився.

Щастя Вам, Анатолію, і Вашій школі.